

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Cdo/148/2019
Identifikačné číslo spisu: 1212219495
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šikuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1212219495.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu EUBIRAC a.s., so sídlom v Bratislave, Podunajská 23, IČO: 35 683 066, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. CIMRÁK s.r.o., so sídlom v Nitre, Štefánikova 7, IČO: 36 868 876, proti žalovanej Slovenskej inovačnej a energetickej agentúre, so sídlom v Bratislave, Bajkalská 27, IČO: 00 002 801, zastúpenej Bobák, Bollová a spol., s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dr. Vladimíra Clementisa 10, IČO: 35 855 673, o zaplatenie 81.120,44 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 51 C 190/2012, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 20. februára 2019, sp. zn. 7 Co 27/2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalovanej priznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 10. decembra 2014 č. k. 51 C 190/2012-269 zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaplatenia istiny 81.120,44 eur s 9 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 81.120,44 eur od 2. januára 2012 do zaplatenia a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 3.757,26 eur k rukám právneho zástupcu žalovaného do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Mal za preukázané a medzi stranami bolo nesporné, že žalobca ako zhotoviteľ dňa 30. júla 2010 uzatvoril so žalovaným ako objednávateľom Zmluvu č. 01501002, predmetom ktorej bolo vykonanie rekonštrukčných prác na viacerých objektoch materských a základných škôl v Nitrianskom a Trnavskom kraji. Uvedená zmluva svojim obsahom zodpovedá zmluve o dielo tak, ako je tento zmluvný typ vymedzený v § 536 a nasl. Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“). Spornou bola predovšetkým otázka existencie dôvodov na odstúpenie od zmluvy (teda, či žalobca porušil zmluvu podstatným spôsobom) a následne aj otázka platnosti odstúpenia žalovaného od predmetnej zmluvy. Súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ ide o existenciu dôvodov na odstúpenie od zmluvy, v danom prípade prichádza do úvahy aplikácia ustanovenia § 346 ObZ, nakoľko v zmysle uzavretej zmluvy omeškanie dlžníka alebo veriteľa znamená nepodstatné porušenie zmluvnej povinnosti. V takom prípade môže druhá strana (žalovaný) odstúpiť od zmluvy v prípade, že strana, ktorá je v omeškaní, nesplní svoju povinnosť ani v dodatočnej primeranej lehote,

ktorá jej na to bola poskytnutá. Žalobca bol v omeškaní tak s odovzdaním samotného diela, ako aj s odstránením väd vytknutých žalovaným, pričom mu bola poskytnutá primeraná lehota na ich odstránenie. Táto lehota bola žalobcovi poskytnutá vo výzve žalovaného z 2. marca 2011. Vykonaným dokazovaním bolo pritom preukázané, že dielo vykonané žalobcom vykazovalo vytýkané vady, a to aj po uplynutí lehoty stanovenej žalovaným na odstránenie nedostatkov (väd diela). Uvedené jednoznačne vyplýva zo záverov z predložených Znaleckých posudkov z 2. augusta 2011, ktoré si dal vyhotoviť žalovaný. Žalovaný z dôvodu neodstránenia väd a nedostatkov v stanovenej lehote dňa 1. júna 2011 odstúpil od zmluvy uzatvorenej so žalobcom. Dôvodom pre odstúpenie od zmluvy bola skutočnosť, že žalobca sa dostal do omeškania s riadnym dokončením diela, neodstránil vady a nedorobky v lehote stanovenej žalovaným (projektovým manažérom), nezabezpečil platnú zábezpeku plnenia, nepredložil realizačný projekt diela včas na jeho odsúhlasenie, nedodal požadované zariadenia v súlade so zmluvou, nepredložil kompletnú sprievodnú technickú dokumentáciu a ani projekt skutočného vyhotovenia diela. Pokiaľ žalobca v konaní tvrdil, že dielo riadne a včas odovzdal, neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, keď nepredložil v konaní o tejto skutočnosti žiadne dôkazy. Vzhľadom na uvedené skutočnosti mal súd prvej inštancie za to, že zo strany žalovaného došlo k platnému odstúpeniu od zmluvy, a to listom zo dňa 1. júna 2011, odstúpenie bolo žalobcovi doručené dňa 3. júna 2011. Ďalej konštatoval, že odstúpenie od zmluvy sa však netýkalo tých ustanovení zmluvy, ktoré upravujú spôsob riešenia sporov medzi zmluvnými stranami, zmluvných ustanovení týkajúcich sa voľby práva a v neposlednom rade sa netýkalo ani tých ustanovení zmluvy, ktoré mali podľa prejavenej vôle strán alebo vzhľadom na svoju povahu trvať aj po zániku zmluvy. Súd prvej inštancie ďalej zdôraznil, že z § 351 ods. 1 ObZ vyplýva, že po odstúpení od zmluvy sú strany povinné vykonať vzájomné vypořádanie. Podľa čl. 60.1 Zmluvy č. 01501002 mal žalovaný, v prípade ukončenia zmluvného vzťahu z dôvodu vážneho porušenia zmluvy zhotoviteľom, vystaviť prostredníctvom projektového manažéra „osvedčenie na sumu vykonaných prác“. Túto sumu bol žalovaný oprávnený ďalej znížiť o 10 % z podielu hodnoty vykonaných prác. Súd mal za to, že žalovaný si túto svoju povinnosť splnil a to tak, že vystavil listinu označenú ako: „Payment upon termination of Contract No. 01501002“ zo dňa 21. decembra 2011, touto listinou vykonal vypořádanie svojich záväzkov voči žalobcovi, kde zároveň uznal žalobcom zrealizované navyše práce v objeme 81.014,62 eur bez DPH. Záverečné vyúčtovanie bolo zaslané žalobcovi spolu s listom č. 201 I/OOPP/2168-275 zo dňa 22. decembra 2011, pričom jednotlivé položky vyúčtovania boli podrobne špecifikované v prílohách dokumentu „Osvedčenie - Platba po ukončení Zmluvy č. 01501002“. Za nesporné súd prvej inštancie mal, že žalovaný na základe dokumentu „Payment upon termination“ uhradil dňa 20. januára 2012 sumu 235.605,32 eur bez DPH (úhrada na účet žalobcu priamo z EBRD a dňa 17. februára 2012 sumu 47.121,06 eur (úhrada DPH z účtu žalovaného). V prílohe č. 1 uvádzaného certifikátu sú uvedené všetky práce, ktoré boli predmetom vypořádania po ukončení zmluvy, tieto sú uvedené po jednotlivých celkoch, ktoré boli predmetom zmluvy. „Práce navyše“ sú uvedené jednotlivo pri každej z yysporadúvaných stavieb, teda sú identifikovateľné a oddeľiteľné od iných druhov výdavkov. Žalovaný v tomto certifikáte riadne identifikoval platbu za „práce navyše“ vo vzťahu k jednotlivým stavbám. Súd prvej inštancie súhlasil s tvrdením žalovaného, že v čase vystavovania certifikátu nemohol žalovaný uviesť variabilný symbol žalovanej faktúry, nakoľko v tom čase nevedel jej číslo a ani nemohol vedieť k akým prácam bola faktúra vystavená. Žalobcovi pri pripísaní platby na jeho účet, vzhľadom na obsah osvedčenia, muselo byť zrejmé, akého záväzku žalovaného sa predmetná platba týka a koľko z celkovej uhradenej sumy 235.606,32 eur bez DPH sa vzťahuje k položke „práce navyše“. V dôsledku toho bola splnená základná podmienka pre riadnu identifikáciu úhrady záväzku tak, ako ju má na mysli ustanovenie § 330 ObZ. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v danom prípade, vychádzajúc zo zmluvy uzavretej medzi účastníkmi, v ktorej sa účastníci jednoznačne dohodli na spôsobe vyúčtovania si záväzkov po ukončení zmluvy, s poukazom na toto záverečné vyúčtovanie vykonané žalovaným, muselo byť žalobcovi jednoznačne jasné, o úhradu ktorého záväzku zo strany žalovaného išlo. Svedčí o tom aj skutočnosť, že po obdržaní uvedeného certifikátu sám žalobca upravil predmetnú faktúru, ktorú znížil o „dobropisovanú“ sumu. Teda žalovaný nebol oprávnený zaúčtovať si došlú platbu na iné záväzky (ktoré navyše boli sporné a už v tom čase boli predmetom súdnych konaní). Vzhľadom na uvedené dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalovaný si svoju povinnosť splnil, uhradil žalobcovi práce navyše, ktoré si žalobca vyúčtoval v predmetnej faktúre a žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 20. februára 2019, sp. zn. 7 Co 27/2018 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku o veci samej potvrdil, vo výroku o trovách prvoinštančného konania zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 3.050,66 eur, právnenému zástupcovi žalovaného do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia a žalovanému proti žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok a rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmaval len v rozsahu dôvodov odvolateľa uvedených v odvolaní. Mal za to, že súd prvej inštancie dostatočne a vyčerpávajúco zodpovedal na v konaní nastolené otázky, majúce pri rozhodovaní o uplatnenom nároku podstatný význam, pričom sa v rozhodnutí vysporiadal aj s podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie (§ 387 ods. 2, 3 Civilného sporového poriadku - ďalej len „CSP“). Zistil, že odvolateľ v podanom odvolaní len zopakoval jeho tvrdenia, vzťahujúce sa ku skutkovému a právnenému posúdeniu veci tak, ako ich prezentoval v priebehu konania pred súdom prvej inštancie. Odvolací súd konštatoval, že so skutočnosťami podstatnými pre skutkové a právne posúdenie veci sa súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozhodnutia dôsledne zaoberal, podrobne ich vysvetlil a k správny skutkovým a právnym záverom, ku ktorým dospel, nepovažoval odvolací súd za potrebné nič dodať. Pokiaľ žalobca namietal rozpor čl. 60.1 zmluvy o dielo s dobrými mravmi, z obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom sa ňou nezaoberal možno vyvodiť, že súd prvej inštancie túto námietku neposúdil ako dôvodnú. Odvolací súd zdôraznil, že pri posudzovaní čl. 60.1 Zmluvy č. 01501002 upravujúceho platby po ukončení zmluvy cez prizmu dobrých mravov v ňom v zhode so súdom prvej inštancie nenašiel rozpor s dobrými mravmi a zásadami poctivého styku, keď strany sporu uzatvárali zmluvu ako rovnocenné zmluvné strany bez podozrenia, že by mal medzi nimi vzniknúť vzťah podriadenosti alebo závislosti, ktorý by niektorý z účastníkov zneužil na dojednanie podmienok nevýhodných pre druhého účastníka zmluvného vzťahu, obe strany mali možnosť oboznámiť sa so zmluvou a aj slobodne zväziť, či do zmluvného vzťahu vstúpia alebo nie. Pokiaľ v odvolaní odvolateľ vzniesol námietku aj vo vzťahu k čl. 59 ods. 2 písm. e/ zmluvy o dielo, odvolací súd zdôraznil, že v priebehu konania pred súdom prvej inštancie toto svoje právo nevyužil a na rozpor čl. 59 ods. 2 písm. e/ zmluvy s dobrými mravmi poukázal až v podanom odvolaní pri nesplnení podmienok uvedených v § 366 CSP. V záujme úplnosti však odvolací súd k už uvedeným okolnostiam uzatvárania zmluvy o dielo medzi stranami sporu konštatoval, že citované ustanovenie určuje dohodnutý postup strán v prípade zániku zmluvy, definovanie prípadov, ktoré sa považujú za podstatné porušenie zmluvy, a to vo vzťahu k obom stranám zmluvy. Vychádzajúc z jeho obsahu, posudzujúc ho zároveň v kontexte obsahu ostatného obsahu zmluvy nemožno konštatovať, že práva a povinnosti strán a ich postup v prípade zániku zmluvy, upravený v časti E Záverečné ustanovenia je v zjavnej nerovnováhe. Ku v priebehu odvolacieho konania doloženým uzneseniam Krajského súdu v Bratislave zo dňa 30.6.2016, č. k. 1 Cob 151/2014-470 zo dňa 23.11.2017 a č. k. 2 Cob 310/2016-708 konštatoval, že predložené rozhodnutia nemali pre toto konanie akýkoľvek význam.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorého prípustnosť a dôvodnosť videl v tom, že súdy nesprávnym procesným postupom mu znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP), ako aj v tom, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd (§ 420 písm. e/ CSP).

3.1. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ CSP poukazuje na to, že žalobca v podaní zo dňa 8. februára 2018 v zmysle § 384 ods. 3 CSP v nadväznosti na § 366 CSP navrhol doplnenie dokazovania listinami, a to konkrétne pripojením súdneho spisu Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2 Cob 310/2016, z ktorého navrhoval oboznámiť faktúru č. 200000571 a uznesenie č. k. 2 Cob 310/2016-708 z 23. novembra 2017, ktorému návrhu súd nevyhovel. Totiž medzi stranami sporu prebieha, resp. prebiehalo viacero sporov, predmetom ktorých sú nároky z rovnakej zmluvy o dielo, v ktorých sa riešili tiež otázky splnenia záväzku zo strany žalovaného, ktorý žalobcovi postupne poskytol platby, ktoré ale žiadnym spôsobom neidentifikoval. Riešila sa aj otázka zaplatenia faktúry č. 200000571 na sumu 211.203,16 eur, ktorá faktúra bola vystavená pred odstúpením žalovaného od zmluvy o dielo a zároveň bola za práce, ktoré boli vykonané pred odstúpením od zmluvy. Splatnosť faktúry v zmysle zmluvy o

dielo bola stanovená na 22. januára 2011. Návrh na vydanie platobného rozkazu bol podaný dňa 16. mája 2011. Žalovaný od zmluvy odstúpil až dňa 3. júna 2011. Nakoľko súd konštatoval, že žaloba, ktorej predmetom bola faktúra v nadväznosti na dobropis, bola podaná dôvodne, je nesporné, že tento záväzok existoval už pred odstúpením od zmluvy. Namietajú tiež, že nie je pravdou, že platba bola riadne identifikovaná, nakoľko predmetom tohto sporu je faktúra č. 200100655 v celkovej sume 97.217,54 eur s DPH, z čoho 81.120,44 eur je predmetom tohto konania, pričom nie je možné identifikovať, koľko zo súm v celkovej výške 281.726,38 eur pripísaných na účet žalobcu sa týkalo presne tejto faktúry. Je pravdou, že predmetné osvedčenie obsahuje prílohu, kde je položkovito určený rozsah prác, ale ide o rozsah vykonaných a uznaných prác, nie o rozsah prác zaplatených. Zo stručne citovaných dôvodov vyplýva, že odvolací súd ignoroval, resp. sa nedostatočne vysporiadal s inými rozhodnutiami súdov, pritom ich nemal brať ako „judikatúru“, ale ako právne záväzné rozhodnutia o prejudiciálnej otázke o totožnom právnom vzťahu medzi totožnými subjektami.

3.2. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. e/ CSP, namietal, že vec po podaní odvolania bola pridelená senátu 11 Co Krajského súdu v Bratislave a bola rozhodnutá senátom v zložení JUDr. Blanka Podmajerská, JUDr. Bianka Gelačíková a Mgr. Alena Čakváriová. V zmysle rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave sa veci vrátené dovolacím súdom zapisujú do registra pôvodnému senátu, ktorý vo veci rozhodoval. Senát v pôvodnom zložení existoval v čase vrátenia spisu z Okresného súdu Bratislava II, kam bolo zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu doručené. Napriek tomu vo veci rozhodoval iný senát 7 Co v zložení JUDr. Blanka Podmajerská, JUDr. Mariana Harvancová a Mgr. Adela Unčovská.

3.3. Navrhol, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Žalovaná navrhla dovolanie ako nedôvodné odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním.

6. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP). Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

7. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012, 1 Cdo 18/2018, 3 Cdo 42/2017, 5 Cdo 87/2017, 8 Cdo 99/2017).

8. Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov civilného procesu osobitné postavenie. Na rozdiel od odvolania ako riadneho opravného prostriedku, ktorým možno napadnúť ešte neprávoplatné rozhodnutie, ide v prípade dovolania o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno napadnúť rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré už nadobudlo právoplatnosť. Právna úprava vychádza z tejto mimoriadnej povahy dovolania a v nadväznosti na to aj upravuje podmienky, za ktorých je dovolanie prípustné. Najvyšší súd vo svojich rozhodnutiach túto osobitosť a mimoriadnosť dovolania často vysvetľuje konštatovaním, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inšinciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 109/2018, 2 Cdo 165/2017, 3 Cdo 14/2017, 4 Cdo 157/2017, 5 Cdo 155/2016, 6 Cdo 107/2012 a 8 Cdo 67/2017).

9. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu

spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

10. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

11. V danom prípade žalobca podľa obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dôvodil najmä, že navrhol doplnenie dokazovania listinami, a to konkrétne pripojením súdneho spisu Krajského súdu Bratislava sp. zn. 2 Cob 310/2016, z ktorého navrhoval oboznámiť faktúru č. 200000571, ktorému návrhu súd nevyhovel, že záväzok existoval už pred odstúpením od zmluvy, namietal, že nie je pravdou, že platba bola riadne identifikovaná, že sa súdy nedostatočne vysporiadali s inými rozhodnutiami súdov, inak, že rozhodnutie je zmätočné a nepreskúmateľné.

12. K dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ CSP dovolací súd uvádza nasledovné. Pokiaľ ide o prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd uvádza, že znakmi vady zmätočnosti konania podľa tohto ustanovenia sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

13. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentami a dôkaznými návrhmi strán avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Súd sa z tohto dôvodu nemusí v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberať úplne všetkými dôvodmi a argumentami procesných strán; postačujúcim je, ak z odôvodnenia rozhodnutia sú zrejmé všetky pre rozhodnutie podstatné skutočnosti objasňujúce skutkový a právny základ rozhodnutia (viď tiež II. ÚS 76/07).

14. Nepreskúmateľnosť rozhodnutia bola už dávnejšou judikatúrou najvyššieho súdu považovaná za inú procesnú vadu než je zmätočnosť, ktorá prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj R 111/1998). K uvedenej námietke nepreskúmateľnosti a nedostatku v odôvodnení rozhodnutí súdov nižšej inštancie, dovolací súd odkazuje na stanovisko, ktoré prijalo občianskoprávne kolégium najvyššieho súdu ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku dňa 3. decembra 2015 a je publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, ktorého právna veta znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Od tohto stanoviska dovolací súd aj za účinnosti CSP (§ 420 písm. f/ CSP) nevidí dôvod sa odkloniť.

15. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 217/2018, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú

rozhodovaciu činnosť súdu.

16. Pokiaľ ide o odňatie možnosti konať pred súdom, „Nevykonanie dôkazov navrhnutých účastníkom nie je postupom, ktorým súd odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom“ R 37/1993. „Ak súd v priebehu konania nevykonal všetky dôkazy navrhované účastníkmi, resp. vykonal iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podľa § 237 písm. f/ OSP nie je prípustné, lebo nemožno to považovať za odňatie možnosti konať pred súdom a za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré účastníci mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení“ R 125/1999.

17. Dovoláním napádaný rozsudok podľa názoru dovolacieho súdu uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokúvanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy a úvahy, z ktorých odvolací súd vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení.

18. Treba mať na pamäti tiež to, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci, rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. V danom prípade ale odvolací súd aj vysvetlil ďalšie svoje úvahy, prečo považuje rozhodnutie súdu prvej inštancie za správne.

19. Ani za účinnosti CSP nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP to, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu prípadne spočíva na nesprávnych právnych záveroch (porovnaj najmä judikáty R 54/2012 a R 24/2017). Za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv strany sporu.

20. Dôvodom, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nie je tiež nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu, čo namieta vo svojom dovolaní žalobca. V tomto smere najvyšší súd poukazuje na naďalej opodstatnené závery vyjadrené v judikátoch R 37/1993, R 125/1999 a R 42/1993.

21. Aj z pohľadu judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) je potrebné konštatovať, že dovolateľovi sa dostalo v konaniach pred súdmi oboch inštancií kontradiktórneho procesu. V rôznych štádiách súdneho konania mal možnosť predkladať argumenty, ktoré považoval za relevantné pre svoj prípad, bol aj verejne vypočutý pred súdmi oboch inštancií. Faktické a právne zdôvodnenie rozsudkov nižších súdov boli primerane obsiahle. Nebolo teda možné prísť k záveru, že by sa odvolací súd nezaoberal argumentami dovolateľa (porovnaj Bochan proti Ukrajine, č. 7577/02, § 84, 3. máj 2007).

22. Pokiaľ ide o kvalitu odôvodnenia, jeho jasnosť a zrozumiteľnosť, z hľadiska práv strany konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“). Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, (napríklad rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I), podľa ktorej rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument zo strany sporových strán konania bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (napr. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higgins a ďalší proti

Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I), tiež Van de Hurk v. Holandsko, sťažnosť č. 16034/90, rozsudok z 19. apríla 1994, Ruiz Torija c. Španielsko, sťažnosť č. 18390/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko, sťažnosť č. 18064/91, rozsudok z 9. decembra 1994, séria A, č. 303).

23 Koncept spravodlivého konania vyžaduje, aby odvolací súd, ktorý sa stotožnil s dôvodmi pre svoje rozhodnutie, či už tým spôsobom, že prevzal dôvody nižšieho súdu, alebo inak, adresoval znovu v skutočnosti zásadné otázky a argumenty, ktoré mu boli v rámci odvolacieho konania predložené. (Helle proti Fínsku, 19 december 1997, § 60, Reports of Judgments and Decisions 1997 VIII, a Hansen proti Nórsku, č. 15319/09, § 60, 2 október 2014).

24. Z vyššie uvedeného vyplýva, že dovolanie v časti, v ktorej sa namieta existencia procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, keď nebolo preukázané, že by došlo k nesprávnemu procesnému postupu tým, že by nebolo zachované rovné postavenie strán, ako aj že súdy nevykonali dôkaz predložením spisu, že by neboli vykonané potrebné dôkazy, ako aj, že by odôvodnenie rozhodnutia nebolo jasné, zrozumiteľné a presvedčivé, keď dalo odpovede na podstatné otázky pre rozhodnutie vo veci, teda že by došlo k porušeniu práva dovolateľa na spravodlivý proces, treba odmietnuť ako neprípustné podľa § 447 písm. c/ CSP.

25. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. e/ CSP, namietal, že vec po podaní odvolania bola pridelená senátu 11 Co Krajského súdu v Bratislave a bola rozhodnutá senátom v zložení JUDr. Blanka Podmajerská, JUDr. Bianka Gelačíková a Mgr. Alena Čakváriová. V zmysle rozvrhu práce Krajského súdu v Bratislave sa veci vrátené dovolacím súdom zapisujú do registra pôvodnému senátu, ktorý vo veci rozhodoval. Senát v pôvodnom zložení existoval v čase vrátenia spisu z Okresného súdu Bratislava II, kam bolo zrušujúce uznesenie Najvyššieho súdu doručené. Napriek tomu vo veci rozhodoval iný senát 7 Co v zložení JUDr. Blanka Podmajerská, JUDr. Mariana Harvancová a Mgr. Adela Unčovská.

26. Dovolací súd zistil z Rozvrhu práce pre Krajský súd v Bratislave, Všeobecných zásad platných pre občianskoprávne, správne a obchodnoprávne kolégium, nasledovné.

26.1. Podľa bodu 1.IV.4. Všeobecných zásad, „veci zrušené odvolacím súdom a vrátené súdu I. inštancie a znovu predložené na rozhodnutie o odvolaní o tom istom predmete rozhodovania sa zapisujú do súdneho registra tomu odvolaciemu senátu, ktorý vec zrušil, pod novú spisovú značku. V prípade, že tento sudca alebo senát vybavuje už len agendu iného súdneho registra (napr. z dôvodu preloženia na iné kolégium), alebo je do jeho súdneho oddelenia nápad zastavený, vec bude pridelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov schválených Ministerstvom spravodlivosti SR.

26.2. Podľa bodu 1.IV.10. Všeobecných zásad, ak nemožno vec zapísať podľa odsekov 4 až 9 pôvodnému senátu, pretože senát v pôvodnom zložení neexistuje, pridelia sa senátu, v ktorom je podľa rozvrhu práce zaradený sudca, ktorý bol určený ako spravodajca pôvodného senátu. Ak tento sudca prestal byť sudcom, bol pridelený na iný súd alebo vec nemožno prideliť senátu, v ktorom je zaradený sudca spravodajca z iných dôvodov, vec sa pridelí senátu, do ktorého sú zaradení ostávajúci členovia pôvodného senátu; inak sa vec pridelí náhodným výberom. Za iné dôvody, pre ktoré vec nemožno zapísať pôvodnému sudcovi alebo senátu alebo do senátu, do ktorého sú zaradení ostávajúci členovia pôvodného senátu sa považujú najmä, že senát, v ktorom je zaradený sudca spravodajca alebo senát, v ktorom sú zaradení ostávajúci členovia pôvodného senátu vybavuje už len agendu iného súdneho registra (napr. z dôvodu preloženia na iné kolégium), alebo je do jeho súdneho oddelenia nápad zastavený.

27. V roku 2017, keď vec bola pridelená senátu 11 Co Krajského súdu v Bratislave a bola rozhodnutá senátom v zložení JUDr. Blanka Podmajerská, JUDr. Bianka Gelačíková a Mgr. Alena Čakváriová, sudkyňou spravodajkyňou bola JUDr. Blanka Podmajerská. Následne, po zrušení ich rozhodnutia najvyšším súdom, bola vec podľa rozvrhu práce pridelená do senátu 7 Co, nakoľko sudkyňa JUDr. Blanka Podmajerská bola do tohto senátu zaradená, a preto z dôvodu, že bola sudkyňa spravodajkyňa, do tohto senátu bola vec zaradená. Z uvedených dôvodov vec bola zaradená správne, avšak v čase

nápadu veci bol senát zložený zo sudcov JUDr. Mariany Harvancovej a Mgr. Adely Unčovskej.

28. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že pri oboch dovolacích dôvodov ide o dôvody, pre ktoré dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné.

29. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

30. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.